

- Komisja nie wykazuje i nie przedstawia wystarczającego uzasadnienia, że skarżący wiedzieli lub powinni byli wiedzieć o dwustronnej wymianie informacji pomiędzy innymi przedsiębiorstwami handlowymi począwszy od lutego 2013 r., lub mogli ją rozsądnie przewidzieć;
 - W decyzji nie wykazano i nie przedstawiono wystarczającego uzasadnienia decyzja, że podnoszone naruszenie było ciągłe;
 - W decyzji nie wykazano istnienia jednolitego i ciągłego naruszenia w odniesieniu do całego okresu, o którym mowa w art. 1 lit. d) decyzji.
3. Zarzut trzeci, dotyczący tego, że metodyka Komisji w zakresie grzywien narusza art. 23 rozporządzenia 1/2003 ⁽¹⁾, wytyczne Komisji w sprawie grzywien ⁽²⁾ i obowiązek uzasadnienia. W szczególności:
- Komisja nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia, aby umożliwić skarżącym ocenę, czy metodyka w zakresie grzywien jest obciążona błędem;
 - Komisja przyjmuje zastępczą wartość sprzedaży, która w znaczący sposób zawyża wartość sprzedaży skarżących, a zatem gospodarcze znaczenie podnoszonego naruszenia, odstępując od pojęcia „wartości sprzedaży” zawartego w wytycznych w sprawie grzywien z 2006 r.;
 - grzywna nałożona na skarżących w znaczący sposób zawyża wagę podnoszonego naruszenia;
 - grzywna nałożona na skarżących obejmuje okres, w którym nie uczestniczyli oni w podnoszonym naruszeniu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2) (zwane dalej „wytycznymi w sprawie grzywien”).

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2021 r. – PB / Komisja

(Sprawa T-407/21)

(2021/C 338/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PB (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i M. Vandebussche)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;

i w związku z tym

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 maja 2021 r., doręczonej w dniu 10 maja 2021 r., w sprawie odzyskania odpowiednio (i) 4 241 507 EUR (zamówienie TACIS/2006/101–510) (kwota główna) lub 4 674 256,92 EUR (kwota główna wraz z odsetkami za zwłokę na dzień 30 kwietnia 2021 r.) oraz (ii) 1 197 055,86 EUR (zamówienie CARDS/2008/166–429) (kwota główna) lub 1 298 608,85 EUR (kwota główna wraz z odsetkami za zwłokę na dzień 30 kwietnia 2021 r.), od których należy odjąć 399 825 EUR;

- nakazanie zwrotu wszelkich kwot ewentualnie odzyskanych przez Komisję na podstawie tej decyzji, wraz z odsetkami za zwłokę według stopy stosowanej przez Europejski Bank Centralny, powiększonej o 7 punktów;
- nakazanie zapłaty 10 000 EUR tytułem odszkodowania, z zastrzeżeniem możliwości zmiany;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia rozporządzenia finansowego, ponieważ Komisji nie przysługuje wobec skarżącego żadna wierzytelność, a w każdym razie żadna pewna wierzytelność.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia istotnych wymogów formalnych, obowiązku staranności i zasady bezstronności, przewidzianych w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Skarżący podnosi, że w zaskarżonej decyzji, w celu uzasadnienia wszczęcia procedury odzyskania należności, Komisja wskazała, iż nie zastosował się on do noty obciążeniowej, ponaglenia i wezwania do zapłaty. Czyniąc to, pozwana nie wspomniała jednak, po pierwsze, że skarżący je zakwestionował, a po drugie, że sąd belgijski uznał się za właściwy do rozpoznania powództwa wniesionego do tego sądu przez HB w kontekście dwóch umów. Skarżący dodaje, że pozwana uchybiła również ciążącemu na niej obowiązkowi uzasadnienia, ponieważ nie wyjaśniła powodów, które skłoniły ją w tym przypadku do podjęcia takiej decyzji. Wreszcie, skarżący uważa, że Komisja nie zbadała w sposób staranny i bezstronny wszystkich istotnych elementów niniejszej sprawy.
3. Zarzut trzeci dotyczący braku kompetencji Komisji do wydawania decyzji stanowiących tytuł egzekucyjny, braku podstawy prawnej i oczywistego błędu w ocenie. Skarżący podnosi, że Komisja nie była uprawniona do wydania dwóch decyzji stanowiących tytuł egzekucyjny w celu odzyskania wierzytelności, którą – jak twierdzi Komisja – ma ona wobec podmiotu gospodarczego, którym zarządza skarżący i który uważa ona za odpowiedzialny solidarnie, z uwagi na brak w umowie między nimi klauzuli arbitrażowej przyznającej sądom Unii właściwość do rozstrzygania sporów powstałych między nimi w dziedzinie zobowiązań umownych. Otóż skarżący uważa, że jeżeli Komisja nie jest uprawniona do wydania dwóch decyzji dotyczących tego podmiotu gospodarczego, to nie może być również uprawniona do wydania decyzji w stosunku do niego, ponieważ podstawa jego powództwa ma charakter umowny.

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2021 r. – HB / Komisja

(Sprawa T-408/21)

(2021/C 338/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: HB (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i M. Vandenbussche)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;

i w związku z tym
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 maja 2021 r., doręczonych w dniu 10 maja 2021 r., w sprawie odzyskania odpowiednio (i) 4 241 507 EUR (zamówienie TACIS/2006/101–510) (kwota główna) lub 4 674 256,92 EUR (kwota główna wraz z odsetkami za zwłokę na dzień 30 kwietnia 2021 r.) oraz (ii) 1 197 055,86 EUR (zamówienie CARDS/2008/166–429) (kwota główna) lub 1 298 608,85 EUR (kwota główna wraz z odsetkami za zwłokę na dzień 30 kwietnia 2021 r.), od których należy odjąć 399 825 EUR;